

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: **P. K.**
bytem J. 1938/20, Š.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2017, č. j. KUOK 5418/2017, ve věci
správního deliktu provozovatele vozidla**

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 16. 1. 2017, č. j. KUOK 5418/2017, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- Magistrát města Olomouce, Odbor agendy řidičů a motorových vozidel (dále jen „MmOl“) rozhodnutím ze dne 13. 9. 2016, č. j. SMOL/202935/2016/OARMV/PZP/Sla, uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Volkswagen, reg. zn. X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť neznámý řidič s vozidlem žalobce porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 22. 1. 2016 v době od 11.20 do 15.30 h v Olomouci na ulici Kosinova neoprávněně stál bez platného parkovacího lístku nebo karty v úseku platnosti svíslé dopravní značky IP 11c „Parkoviště (podélné stání)“, s dodatkovou tabulkou s textem „Placené parkoviště PO-PÁ 9.00-18.00 hod s parkovacím lístkem nebo kartou na dobu max. 2 hodiny – 20 Kč/h, 40 Kč/2h,“, čímž tento řidič spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 16. 1. 2017, č. j. KUOK 5418/2017 zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí MmOl potvrdil.

2. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. V žalobě namítal, že:
 - a) je nesprávný a s ustálenou judikaturou rozporný závěr žalovaného, že se v případě objektivní odpovědnosti není třeba zabývat materiální stránkou činu. Žalovaný pochybil, když neidentifikoval společenský zájem, na který měl nezjištěný řidič zaparkovaného vozidla útočit, a neuvedl, v jaké intenzitě se tak stalo;
 - b) skutek není dostatečně a nezaměnitelně identifikován, neboť výrok rozhodnutí MmOl jednoznačně nepojmenovává, z jaké značky porušená povinnost neurčenému řidiči vznikla;
 - c) z použitého dopravního značení nevyplývala nezjištěnému řidiči povinnost uhradit poplatek nebo držet parkovací kartu, tudíž z jeho strany nemohlo dojít k porušení zákona, čímž nemohla sekundárně vzniknout ani odpovědnost žalobce jako provozovatele vozidla. Dle čl. 1 odst. 2 Nařízení Statutárního města Olomouce č. 10/2011 (dále jen „nařízení SMOl“), které pro účely organizování dopravy na území města Olomouce upravuje stání silničních motorových vozidel na vybraných místních komunikacích, podléhají zpoplatnění oblasti vymezené dopravní značkou IP 12 s dodatkovou tabulkou a textem, ta se však v místě spáchání přestupku nenacházela;
 - d) žalovaný se nevypořádal s odvolacími námitkami vůči neaktivitě MmOl, který měl ještě další možnosti, jak identifikovat řidiče, avšak nevyužil jich a ani řádně nezduvodnil, proč jich nevyužil;
 - e) žalovaný v celém rozhodnutí de facto přejímá aktivitu správního orgánu I. stupně a doplňuje jeho argumentaci.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobní body jsou shodné s odvolacími námitkami, s nimiž se řádně vypořádal v napadeném rozhodnutí. K žalobnímu bodu e) poukázal na skutečnost, že správní řízení před orgánem I. stupně tvoří s odvolacím řízením jeden celek, přičemž odvolací správní orgán je povinen se k námitkám odvolatele vyjádřit.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
5. Krajský soud se předně zabýval tvrzenou absencí vypořádání odvolacích námitek, neboť by zjištění takové vady mohlo vést ke zrušení napadeného rozhodnutí jako nepřezkoumatelného pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 písm. a) s. ř. s.
6. Z obsahu spisu krajský soud zjistil, že žalobce byl MmOl v rámci výzvy dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ze dne 22. 3. 2016 vyzván, aby případně ve stanovené lhůtě sdělil údaje o řidiči, kterému bylo předmětné vozidlo v době spáchání přestupku dne 22. 1. 2016 svěřeno, resp. aby se dne 20. 4. 2016 dostavil k podání vysvětlení. Žalobce se na výzvu vyjádřil písemně podáním ze dne 20. 4. 2016, v němž uvedl, že v uvedené věci podávat vysvětlení nebude. MmOl poté dne 25. 5. 2016 odložil přestupek dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb.,

o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, s tím, že skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebyly zjištěny. V rozhodnutí ze dne 13. 9. 2016 následně MmOl na str. 2 rozhodnutí tyto okolnosti popsal.

7. Žalobce v doplnění odvolání ze dne 24. 10. 2016 namítal, že pouhé odmítnutí provozovatele vozidla poskytnout vysvětlení, neznamená, že b správní orgán nemohl v řízení o přestupku pokračovat, např. na základě nepřímých důkazů, k čemuž citoval judikaturní závěry ukládající povinnost správnímu orgánu učinit další šetření za účelem zjištění skutečného pachatele přestupku.
8. Žalovaný na uvedenou odvolací námitku reagoval na str. 7 napadeného rozhodnutí, kde popsal postup MmOl, který aproboval s tím, že správní orgán I. stupně vskutku nedisponoval žádnými informacemi o osobě řidiče, neboť jedinou osobou s vazbou na předmětné vozidlo byl právě žalobce, který se však k zaparkování vozidla nepřihlásil, nýbrž se pouze dostavil k vozidlu poté, co byl na něm umístěn technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla. Žalovaný tudíž uzavřel, že MmOl neměl bez označení řidiče provozovatelem vozidla reálnou příležitost přestupce zjistit, a tudíž v souladu se zákonem přestupek odložil a zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
9. Žalobní bod d) je tudíž obsahem napadeného rozhodnutí jednoznačně vyvrácen. Žalovaný reagoval na předmětnou odvolací námitku a přesvědčivě vysvětlil, proč považuje postup MmOl za správný a odpovídající zjištěnému skutkovému stavu. Rozhodnutí tudíž nepřezkoumatelností netrpí.
10. Nad rámec nutného odůvodnění pak krajský soud uvádí, že postup MmOl byl zcela souladný se zákonem, neboť z obsahu spisu jednoznačně vyplývá, že správní orgán neměl žádné jiné indicie, jež by mohly vést ke zjištění totožnosti řidiče vozidla, k dispozici. Kroky, které učinil ke zjištění osoby přestupce, tak byly zcela dostatečné. Shodně se k této otázce již konstantně vyjadřuje Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, na nějž dále odkazuje rozsudek č. j. 1 As 237/2015 – 32, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáblé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případně označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125b odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku.*“ Shodně viz dále i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46 (uváděné rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz).
11. Namítá-li dále žalobce, že žalovaný doplňoval argumenty nad rámec odůvodnění rozhodnutí MmOl, je tento žalobní bod (e) lichý. Žalovaný správně poukázal na zásadu jednotnosti řízení, tj. skutečnost, že řízení před správními orgány obou stupňů tvoří jeden celek. Krajskému soudu ostatně není jasné, jakým způsobem by měl žalovaný dostát své povinnosti vyplývající z § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), aplikovaného v odvolacím řízení dle § 93 odst. 1 s. ř., tj. vypořádat odvolací námitky směřující proti postupu správního orgánu I. stupně důvodům jeho rozhodnutí, pokud by nemohl argumentovat nad rámec odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
12. Obsahem rozhodnutí MmOl je dále vyvrácena důvodnost žalobního bodu b), neboť MmOl ve výroku uvedl, že neznámým řidičem nerespektovanou dopravní značkou byla svislá dopravní značka IP 11c „Parkoviště (podélné stání)“, s dodatkovou tabulkou s textem „Placené parkoviště PO-PÁ 9.00-18.00 hod s parkovacím lístkem nebo kartou na dobu max. 2 hodiny – 20 Kč/h, 40 Kč/2h,“, a dále uvedl, že vozidlo v daném místě stálo bez platného parkovacího lístku nebo karty. Rozhodnutí MmOl tedy ve výroku jednoznačně pojmenovává, z jaké značky porušená povinnost neurčenému řidiči vznikla, a v tomto ohledu je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován. Otázka, zda je právní kvalifikace skutku věcně správná se srozumitelností a úplností výroku nesouvisí.

13. Dále krajský soud uvádí, že není pravdivá námitka absence zdůvodnění materiální stránky přestupku. Žalovaný se materiální stránce přestupku obšírně věnoval na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde akcentoval smysl zákona o silničním provozu, tj. zajištění bezpečnosti silničního provozu a všech jeho účastníků. Nerespektování dopravního značení pak nepochybně takovému smyslu nekoresponduje. Žalovaný vysvětlil, že při hodnocení materiální stránky přestupku vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, který se k posuzování společenské nebezpečnosti jednání vyjádřil v tom směru, že při „běžném běhu věcí“ jsou při naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku současně naplněn i znaky materiální. Tomuto postupu nemá co krajský soud vytknout a toliko dodává, že žalobce žádný relevantní důvod, který by vnašel pochybnosti do otázky naplnění materiální stránky přestupku, netvrdil ve správním řízení ani v žalobě.
14. Důvodným však soud shledal žalobní bod b). Skutkově obdobnými případy se již krajský soud v poslední době zabýval ve věcech sp. zn. 65 A 108/2016 a 65 A 24/2017, od jejichž závěrů nemá důvod se odchýlit.
15. Dopravní značku IP 11c, jejíž nerespektování založilo v posuzované věci přestupkovou odpovědnost neznámého řidiče, vymezovala v době spáchání činu (na základě zmocnění v § 62 odst. 5 zákona o silničním provozu) příloha č. 5 bod 2 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška“), jako součást kategorie informativních značek provozních. Konkrétně vyhláška u grafického vyobrazení dané značky uvádí: *„Parkoviště podélné stání. Značka označuje místo, kde je dovoleno zastavení a stání. Symbol, uvedený ve spodní části značky, vyznačuje stanovený způsob stání na parkovišti.“*
16. Jak uvádí § 63 odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu, jsou informativní značky *svislé dopravní značky, které poskytují účastníku provozu na pozemních komunikacích nutné informace, slouží k jeho orientaci nebo mu ukládají povinnosti stanovené tímto zákonem nebo zvláštním právním předpisem.* Účelem svislé dopravní značky IP 11c je tedy určit, jakým způsobem může účastník provozu na pozemní komunikaci umístit své vozidlo na místo, kde je dovoleno zastavení a stání, nikoli stanovení povinnosti zaplatit parkovné v případě umístění vozidla do oblasti působnosti značky.
17. Povinnost k zaplacení parkovného byla v posuzované věci stanovena dodatkovou tabulkou. Dodatkovými tabulkami se zabývá § 63 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, z něhož vyplývá, že dodatkové tabulky jsou *svislé dopravní značky, které přesňují, doplňují nebo omezují význam dopravní značky, pod kterou jsou umístěny.* Podle krajského soudu z citovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že dodatkovou tabulkou nelze bez dalšího stanovit zcela novou, od dopravní značky, pod kterou jsou umístěny, odlišnou povinnost, obzvláště pokud text na dodatkové tabulce odpovídá významu jiné dopravní značky [v posuzované věci jde o značku IP 13c - Parkoviště s parkovacím automatem. Značka označuje placené parkoviště. Řidič se musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo na parkovacím automatu (hodinách)]. Má-li mít dodatková tabulka odlišný obsah než dopravní značka, pod kterou je umístěna, musí to být výslovně v právním předpisu upraveno (jak je tomu např. u symbolů vyznačujících způsob stání na parkovišti). Naopak z žádného právního předpisu nevyplývá, že by dodatková tabulka mohla samostatně stanovit povinnost uhradit parkovné. Výkladem § 63 odst. 1 písm. e) a f) zákona o silničním provozu tedy dospěl krajský soud k závěru, že pouze značkou samotnou, nikoli dodatkovou tabulkou, bylo možno vytýčit úsek, kde bude parkování zpoplatněno.
18. V posuzované věci informativní značka provozní IP 11c stanovila toliko povinnost při parkování umístit vozidlo podélně. Dodatkovou tabulkou bylo proto možné zpřesnit tuto konkrétní povinnost, nikoli uložit povinnost novou.
19. Jelikož MmOl ani žalovaný při právní kvalifikaci skutku neodkazovali na nařízení obce, uvádí krajský soud toliko pro úplnost, že se ztotožňuje s názorem žalobce, že přestupkovou odpovědnost v posuzované věci nemohlo založit ani nařízení č. 10/2011, o placeném parkování v Olomouci (dále jen „Nařízení SMOI“), které vydalo statutární město Olomouc s účinností

od 1. 12. 2011 podle § 23 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, a v souladu s § 11 odst. 1 a § 102 odst. 2 písm. d) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích.

20. Ve zmíněných řízeních sp. zn. 65 A 108/2016 a 65 A 24/2017 krajský soud zjistil, že Nařízením SMOI město upravilo stání silničních motorových vozidel na dobu časově omezenou na vybraných místních komunikacích města Olomouce a jejich určených úsecích za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy. Vybranými místními komunikacemi a jejich určenými úseky se přitom dle nařízení SMOI rozumí a) oblast vymezená svislými dopravními značkami IP 25a – začátek zóny a IP 25b – konec zóny s příslušným symbolem a dodatkovým textem, b) zpoplatněné parkovací plochy označené dopravní značkou IP 12 a dodatkovou tabulí s textem. Dle nařízení SMOI pak byl rozsah vybraných místních komunikací a jejich určených úseků stanoven příslušným dopravním značením. Nařízení SMOI tedy k vyznačení oblastí se zpoplatněným parkováním zmiňuje pouze značky IP 25a, IP 25b a IP 12, nikoli značku IP 11c.
21. Krajský soud k tomu dále dodává, že dle § 23 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích *místní komunikace nebo jejich určené úseky podle odstavce 1 musí být označeny příslušnou dopravní značkou podle zvláštního právního předpisu*. Za zvláštní právní předpis se v tomto případě považuje zákon o silničním provozu a výše uvedená vyhláška jako prováděcí předpis k zákonu o silničním provozu. Nebylo by proto ani možné, aby město ve svém nařízení vymezilo význam dopravní značky IP 11c odlišně od normativního obsahu, jaký této značce připisuje obecně závazný právní předpis. Jinými slovy by tedy město ani nebylo oprávněno stanovit, že značka IP 11c umístěná v obvodu působnosti předmětného nařízení nabývá jiného významu, než toho, který jí připisuje výše citovaná vyhláška.
22. Krajský soud tedy uzavírá, že ze značky IP 11c, jejíž nerespektování bylo kladeno řidiči vozidla žalobce za vinu, nevyplývala povinnost uhradit poplatek za parkování, přičemž dodatková tabulka nebyla způsobilá stanovit novou, z předmětné značky nevyplývající povinnost. Žalobce tudíž nemohl porušit povinnost vyplývající z § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu jednáním popsaným ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť řidič vozidla neporušil povinnost respektovat dopravní značku, uloženou mu v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.
23. Krajský soud proto napadené rozhodnutí ruší dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost, spočívající v nesprávném právním posouzení, a vrací věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
24. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má v řízení procesně úspěšný žalobce právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 6. června 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.